

ISRAËLZONDAG

Het was in het najaar van 2015 dat wij, dr. H. Vreekamp en de schrijver van dit artikel, werden uitgenodigd om een zogenaamd domineesconcert te geven. En terwijl wij ons voorbereidden voor het concert op het orgel van De Fontein in Nijkerk, kwam het gesprek op Israël. De commissie Israël was het jaar daarvoor door de generale synode ingesteld. Dat was dr. Vreekamp niet ontgaan en toen hij hoorde dat ik deel uitmaakte van deze commissie, nodigde hij mij uit voor een gesprek.

Ds. R. van de Kamp, Opheusden

Hij was benieuwd naar onze visie op Israël. We maakten een afspraak en enkele weken voordat hij overleed ten gevolge van een verkeersongeval, vond het gesprek plaats bij hem thuis in Epe. Hij probeerde enige orde te scheppen in het grote aantal boeken dat zijn studeerkamer overvloedig vulde. Wij hadden

een bijzonder gesprek, waarbij het hoofdthema bestond uit de liefde voor het Joodse volk en hoe die kon worden overgedragen op het grondvlak van de kerk. Hoe kan de liefde voor Israël worden gewekt en versterkt bij de gemeenteleden, hetzij jong of oud?

Toen wij afscheid namen, gaf hij mij een boekje mee, dat door hemzelf geschreven was. Het is voor het eerst uitgegeven in 1987 en in 1992 verscheen een tweede druk. De titel van het boekje is: *Zonder Israël niet volgroeid. Visie op de verhouding tussen kerk en Joodse volk van hervormde zijde*. Ik schreef op de titelpagina van het boekje: 'Gekregen van de auteur op 19-1-16 n.a.v. zijn ervaringen met de Raad voor Kerk en Israël'. Dit boekje kwam weer in mijn gedachten toen ik mij achter mijn computer zette om iets te schrijven over de Israëlzondag. Op 20 mei 1949 werd bij de hervormde synode door de Raad voor Kerk en Israël het volgende verzoek ingediend: 'De Raad voor Kerk en Israël verzoekt om een bepaalde Zondag, de Zondag voor de Grote Verzoending bij voorkeur, te bestemmen voor opwekking van liefde voor Israël. Op die Zondag kome in de prediking uit, wat de plaats en de toekomst van het Joodse volk is in de heilsgang van het Koninkrijk Gods. De dienst drage in hoge mate het karakter van een gebedsure.' En zonder noemenswaardige discussie werd het verzoek door de synode gehonoreerd en wordt er sinds 1949 een Israëlzondag gehouden. Overigens werd in het jaar daarop bepaald dat het niet de zondag voor Grote Verzoending is, maar de eerste zondag van oktober. Israëlzondag is dan ook geen nieuw verschijnsel, maar in hervormde kring al bijna 75 jaar in gebruik.

Als we het verzoek om de instelling van een Israelzondag analyseren, dan gaat het om drie dingen. Het eerste is dat er liefde voor Israël wordt opgewekt. Het is het Joodse volk dat de Messias heeft voortgebracht. En zij hebben hierom veel moeten lijden en moeten dat nog steeds, tot op de dag van vandaag. Bovendien zijn hun de woorden Gods toebetrouwd (Rom. 3:2). Ook de Bijbelschrijvers van het Nieuwe Testament waren, op Lucas na, allen Joden. Het tweede doel van de Israëlzondag is dat de plaats en de toekomst van het Joodse volk in de heilsgang van het Koninkrijk Gods wordt duidelijk gemaakt in de prediking. Ten slotte heeft de Israelzondag ook het karakter van een biddag, om de nood van het volk voor Gods aangezicht te brengen, opdat het deksel van hun aangezicht wordt weggenomen (2 Kor. 3:16).

De vraag kan zich voordoen of het wel echt nodig is om aan de Israëlzondag aandacht te besteden. Het is geen vraag of wij een Israëlzondag moeten aanwijzen, dat is in 1949 al gebeurd. Maar moeten wij er aandacht aan geven? Wordt er niet iedere zondag aandacht besteed aan Israël? Hoe vaak komt de naam Israël niet voor in de Bijbel? Wij bidden toch voortdurend om de vrede van Jeruzalem, zoals Ps. 122 ons daartoe oproept? Als Paulus de vraag stelt aan de gemeente van Rome of de Heere Zijn volk heeft verstoten, dan wordt hij gedreven door een heilige verontwaardiging. 'Dat zij verre!' (Rom. 11:1). En hij is er zelf het levende bewijs van.

De Heere heeft Israël verkoren en daarmee een bijzondere plaats gegeven onder de volken. Kwam er iets in aanmerking van dit volk, waarom God hen verkoren heeft? Het volk is ontrouw geweest en zij hebben andere goden gediend. En toch ... de Heere laat niet los. Hij blijft getrouw (2 Tim. 2:13). En we zien het voor onze ogen. Hij brengt Zijn volk thuis! Uit alle landen waarheen Hij hen verstrooid heeft, brengt Hij hen weer in hun land (Jer. 16:15). Op dit moment velen uit Rusland en Oekraïne. Het gaat op Israëlzondag dan ook in de eerste plaats over Gods onbezweken trouw! Dan wordt het bijzonder om op zondag 2 oktober D.V. extra aandacht te hebben, in de prediking en het gebed, voor de plaats en toekomst van het Joodse volk.

De Heere heeft Israël verkoren en daarmee een bijzondere plaats gegeven onder de volken. Kwam er iets in aanmerking van dit volk, waarom God hen verkoren heeft? Het volk is ontrouw geweest en zij hebben andere goden gediend. En toch ... de Heere laat niet los. Hij blijft getrouw (2 Tim. 2:13).